

A 3577

D p p e t u s s e

Jesussfest Kristussfest

pühha Kirja perrä.

Ma-Rahwale Tullus.

Eesmänne Jaggo.

Se om se iggawenne ello, et nemma tundwa
sinno, fedda ainust töttelikko Jummalat,
nink fedda sinna ollet lähätanu Jesust
Kristust. Jani Ewangel. pät. 17, w. 3.

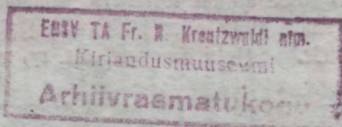
Tarto: ligan 1819.

Trükkitu J. E. Schönmanni man.

Der Druck dieser Schrift wird unter der Bedingung bewilligt, daß gleich nach dem Abdrucke, und vor Herausgabe derselben, sieben eingebundene Exemplare, an die Censur-Comität dieser Kaiserl. Universität eingesandt werden.

Dorpat, den 11. April 1819.

Ludwig Wilhelm Moritz,
Censur.

79715

Vorwort
an deutsche Leser.

Da sich, wie man mich versichert hat, ein Verein christlich-edler Menschen: Freunde und Freundinnen bilden möchte, welche zur Belehrung und Erbauung der Ehsten kleine Schriften drucken zu lassen und solche unentgeltlich unter die Bauerschaft zu vertheilen gesinnet seyn sollen, und ich ersucht worden bin, diesem edlen und erwünschten Zwecke förderlich und dienstlich zu seyn, so habe ich zur Probe diese Blätter aus dem vortreflichen Buche: Instructions et meditations sur Jesus-Christ, par C. T. Moulinié, aus dem Französischen ins Ehstnische übersezt. Die deutsche Uebersetzung von diesem Buche, von Gotthard Ludwig von Krüdener, ist mir noch nicht zu Händen gekommen. Ich habe mich zwar bei der Uebersetzung so viel wie möglich an den französischen Grundtext gehalten, je

doch dabei meine lieben Ehsten vor Augen ge-
habt, und also hie und da etwas frei übersetzt,
und auch manches hinzugesetzt, so wie es die
ehstnische Sprache und die Deutlichkeit erfor-
derte. Wird das Lesen dieser ersten Blätter
den Ehsten gefallen, so bin ich gesonnen, wenn
mir Gott noch Leben und Gesundheit schenkt,
das ganze Buch auf diese Art zu übersetzen
und stückweise abdrucken zu lassen, darzwi-
schen auch Einiges aus dem, dem Geiste nach
parallelen Buche: Thomas von Kempen, ein-
zurücken, so daß unsere Dörpt: Ehsten ein
ächt christliches Erbauungsbuch, woran es ihr-
nen noch fehlet, erhalten würden. — Der
Herr wolle seinen Segen darzu geben!

Kauge Pastorat, am 6. März 1819.

George Gottfried Marpurg.

Ihro Excellence,

der

Frau Geheimen-Räthin

B. J. Baronin v. Krüdener,

geborenen

Baronesse v. Vietinghoff,

der

thätigsten Beförderin alles Guten im

Reiche Jesu Christi

und

Erstem Urheberin von diesem frommen
Unternehmen

widmet und empfiehlt:

Dasselbe

Ihrer edlen und menschenfreundlichen
Unterstützung:

in größter Ehrfurcht

der Uebersetzer.

J e s u s K r i s t u s
s e L a t s.

Lukasse Ewangeliumist pät. II, w.
52. Nink Jesus kaswi tarkus-
sen nink eän, nink armun
Jummala nink innimiste man.

Urma latse! Kui teije sedda loete,
sis mötlege jo häste nink söämelikkust
perrä, mes Jesussest Kristussest püh-
han Kirjan om üllespantu nink semmast
om üteldu.

Teije ollete nüüd särätsen eän, kun teije peate allustama, hennelle neid hääd kombid soetada, kumma teile tarbis tul- lewa, hääs latsis, hääs ristiinnimises, nink wimate Taiwa - perrandajis sada.

Kajege omma ussu allustaja nink löppetaja pääle, kajege omma armsat Dnisteggijat, kâ teile tahhap hääd een- fojo anda.

Se asfemel, et temma henda, temma tullemissen ilma sissen, sedda- maid kui ütte täüs kasfunu innimist olles woinu näüta, omma armo op- pust kulutada, se asfemel wõt tem- ma ennâmbest hääs, kui Temma sed- da tairwast mahhajât, kui weifenne lats sündinus sada, ni kui teije ka ollete sündinu; nink Temma tahtsi läbbi inni- misse - latse saisusse minna, nink olla

weikesse latsille saarnane, nõrg, alla-
heitlik, sõnnawõtlik; nink sedda tekki
temma teije perrast, et temma teile een-
fojos tahtsi olla, nidade ellada, kui
Temma.

Temma latse usfest om eesmält
nätta, kuitao temma kaswi eän, se om:
ihho poiest; sest Temma ihho jõud wõt
weerd aomõda ni häste kõnnelemisfess,
kui ka teggemisfess.

Ent mink tarbis wõt temma omma
suggenewat joudo panna? Kas se olli
kurja teggemisse tarbis? ehk lustilinne
ellada, ehk ilm sõnnawõtlik olla ommille
Wannambille?

Ei mitte; enge Temma kaswi
ni kui eän nida ka tarkussen
nink armun Jummalä nink inni-
miste man.

Eggal päiwal näütsiwa henda tem-
ma man wastfid hä ello kombid.

Temma olli unsiudusfelle ärräantu;
nink ötse kui tälle waja olles olnu, op-
petetus sada, sis kaje temma, tullulikko
nink tarkalikko juttu nink könne läbbi
töistega hennele hääd oppussid saata.

Nink se man olli Temma, mes
figeennamb om, ommille Wannambille,
Joseppille nink Marialle, ommale Em-
male, allahetitlik.

Nink kui teije Onnisteggija, arma
latse, katstöist kummend ajastaja wan-
na olli, ütten eän, kelle sissen ni mitto
risstiinnimisse latse weel ei möiska selgeste
ramatut luggeda, nink Jummalast weel
middage eitunne, nink Jumkala tünd-
misses ei holi; sis läts Temma omme

wannambidega üles Jerusalemi Jum-
mala Orgussess.

Sääl läts Temma omme wannam-
bide ilma teedmisseta Jummalä koan;
nink kolme päiwa perräst löisi-
wa nemma tedda Jummalä ko-
an istwat, Oppetajide kessel,
nink neid kuulwat nink neist
küssitellewat. Iukasse ram: 2, w. 46.

Temma es kule joht ütfinda, mes
ne oppetaja temma küssimiste päle kost-
siwa, enge temma koste ka neide küssi-
miste päle särätse mõistusse nink tarkus-
sega, et kiki, kumma Tedda kuliwa,
henda temma ülle rõmustiwa nink tem-
ma mõistust nink kostust immes pan-
niwa.

Mink perräst oksi Jesus hennele
ni paljo tarkust? Seperräst, et temma

tahtsi Jummalä meleperräst olla nink
 inimissille hääd tetta. Temma tahtsi
 ommale taiivalisselle Esale sönnawot-
 lik olla, kää tedda olli lähhatanu, neid
 oppetama, meid römüstama, meid ko-
 stutama, meid kigist pattust nink kur-
 jast ärräpästma, nink meid iggawetse
 ello sisse saatma.

Sage sis, arma lätse, Jesusse
 saarnatset, joudke häle tundmisselle, op-
 ke Jesusst Kristust nink temma armo-
 oppust tundma, kumman käl tarkus-
 se nink tundmissse warra omma
 ärräpedetu; noudke temma tundmis-
 se perrä, nink tundke henda kihhotedu,
 ollewat, Jummalä meleperräst sada, om-
 mille wannambille sönnawotlik olla, nink
 lähhemballe tullus ellada: et teije ol-
 lesse laitmatta nink waa, Jum-

mala teotamatta latsse. Eweestr:
ram. pat. 5, w. 8.

Sõamelik mõtleminne se-
samma ülle. Mes om kül illosam-
baste nätta, kui ütte last, få waitap,
üts hå lats olla, omme wannambid
ninf oppetajid rõmustada, ninf kumb
hennelle ette õttap, Jesusse saarnatses
fada, ninf temma jälgi perrå fårwa,
omma ello pühenda, Õanisteggija au-
rus, waistille håås ninf kostotusses.
Üttel säratselle latselle, få sõame wag-
gausse, hå usfindusse ninf õige jumma-
lapeljussega tõisille latsille hååd eenfojo
annap, ninf få wäidlep Jummalala me-
lehååd ni håste essi hennese pääle, kui
få tõiste innimiste pääle tõmbada, om
tõtteste üts suur illo. Ent üts säråne
lats om få õnnistetü Jummalast. Ninf

70
fui temma noren eån arrakolep, sis
woip temma kindma olla, et temma
saap taiwa sisse sama. Ent kui temma
saap täüs kaswanu ea pole joudma ninf
ikkes hä sissen saap eddesi minnema,
sis saap temmale figen saisussen sedda
tarfust ollema, kumb tarbis tulley, Jum-
mala mele perrä ellada, Hääst innimis-
sist armastetus sada ninf wimate ig-
gawetse ello sisse tulla.

Pallelge seperräst saggedaste omma
Dnnisteggija pole.

O minno armas Dnnisteggija! sin-
na ollet tahtnu mulle eenfojos olla figen
hään latse põlwest; anna mulle ka jou-
do, et minna sinno pühha ninf wa een-
fojo perrä ikkes wõis tetta. Awwita
minno sedda, ninf olle sinna omma
wäega; minno suuren nõrgusfen wäg-

gew; wallitse minno ello nink minno
 ülles kaswadamisfe ülle; lasse sedda
 minno fige suurembat rõõmo olla, et
 minna sinnole figin sõnnawotlik olle
 nink sinnole usfutawas jä, et sinnust
 minno middage ei woi lahjutada. Zuh-
 hata minno, et minna ikkes allandlik,
 maddalik parrausse nink palwusselle är-
 räantu olle nink henda kurja nink pattu
 eest hoija, nink temma wasta walwa.
 Kaitsa minno kurja nink kawwala inni-
 misse eest, kumma minno tahtwa är-
 esfidada nink petta. Oh armas, kallis
 Jesus, olle ikkes minno Danisteggija!
 olle minno henge söbber! kui mulle sed-
 da õnnetust piddi johtuma, pattu tetta,
 oh sis anna mulle andis, nink saata
 minno armsaste jälle se tassatse nink õn-
 susse tee pääle. Kistuta fik kurja him-

mo minno sisfest ärrå. Minna anna
 sinno hoolde omma henge nink omma
 Önuistust. — awwita minno, et min-
 na henne ütle walwa nink wallitse. —
 Anna minno wannambille kif, mes tar-
 bis tullep, et nemma minno woiva
 Jummalata peljusfelle, hä tundmisselle
 nink häle töle ülleskaswatada; nink an-
 na mulle ka säräst hääd latse litko meelt,
 neide meele hääs tetta. — Walmista
 minno, omma foggona ello sinnole püh-
 hendada, nink üts körd taiwa sisse sata,
 et minna sääl ikkes sinnoaga, minno Is-
 sandaga nink Jummalaga, omme armi-
 sa wannambidega nink fige öige ristün-
 nimistega, kumbe sinna ollet ärrätun-
 nastanu, wois iggawes olla. — Minna
 palle sinno käest sedda samma armo ki-
 gille latse. Wotta minno pallemist

nink pühkamist heldeste nink sinno ar-
mo perräst, minnaga sinna lastid hõlma
ollet wõtnu, nink neid õnnistanu, kuul-
da, oh minno Õnnisteggija!

K r i s t u s

meije pasja Woon.

Korintlleistile rom. 5 pät. 7. 8. w.

Seperräst pühhige wälja wan-
na juretust, et teije wastne

taigne ollesse, nida kui teije

hõpnemata ollete. Sest mei-

jefe pasja lammas om meije

eest ärrä tappetu Kristus.

Seperräst piddagem pühha,

ei mitte wannan juretussen,

ei ka kurjusse nink tiggeusse
juretussen, enge selgusse nink
tötte hapnematta taigenen.

Rui Jummal wöt neid Israeli latfi
Egipti maalt ärräpästa, sis käst tem-
ma neid, kätte öddango waijel ütte wo-
nakest ärrätappa eggäütten suggu har-
ron, nink temma werrest wötma nink
fest tähte teggema neide kätte läwwe-
pida päle, nink päälmätse läwwepääl-
sen maijan, kun sedda süwwas, et se
ärräriija, kumb piddi koletama neide
Egipti = rahwa eesikuid, neid Israeli
latfi es puttu, nink et Barao, Egipti
ma Kunningas, piddi henda näggema,
kihhotetu ollewat, Jummalah rahwast
laske ärräminna. Sis saije ütte pühha

päiwa eggal ajastajal pühendamisfests
 säetu, kumb kutsuti pasja-lammas, neide
 ärrapästmisse mäletussfests Egipti sulla-
 susfest. Ne Israelitre pühendiwa
 sedda samma pühha päiwa fest sani se-
 ga, et eggäüts Maja-esfand omme
 laste ninf ommatsidega ütte kütsetut
 woona, mörro haina ninf hapnematta
 leiwaga, tenno-laulo laulden, ärräsoiwa.

Se mörro hain pididi neile Israeli
 latssille sedda alwa luggu ninf sedda wil-
 litsust, mes nemma Egipti male olliwa
 kannatanu, meelde algatama. Se
 woona sömisse man pididiwa nemma se
 werre päle mötlema, kellega nemma
 omma maja olliwa kaitssnu se ärrärifja
 engle eest; ninf se hapnemata leiwa
 man pididi neile meelde tullesse sedda
 nobbedust, kellega nemma omma pidida-

nu Egipti maalt wälja minnemä, ni
 pea, kui nemma sedda käsku se pole
 Mosesse läbbi olliwa sanu, nink hènne-
 ga omma piddanu wõtma omma taig-
 net, enne kui temma olles nõsenu. Sel
 pühha pasja öddangul pididi ka kif taig-
 nat, kumb weel neide hone sissen olli,
 ärräfadetus sama.

Se kif olli tol sammal ajal üts een
 tähhendaminne prohwetide kombel sest
 tullewatsest pasja lammast, kumba ne
 rihtiinnimisse Wastsen testamentin saas
 pühhendama.

Se woona läbbi olli Jესust
 Kristust eentähhendetu, kã, Jum-
 mala ärränoudmata armo nouwo perrã,
 säetu ajal pididi ohwritsetus sama neide
 innimiste õnnistusess nink ärapästmis-

fess pattu sullasusfest, kumma temma
werre ärräteenimisse mant abbi otswa.

Se mörro haino sömisse läbbi täh-
hendetas fedda söamelikko nink töeme-
lelikko kashitsemist nink kurbastust, kum-
ba se pattane peap tundma omme pat-
tu ülle.

Se taigna läbbi, kumb neide ma-
jast pididi ärräjatetus sama, sädetas nei-
le ette neid patlikko himmu, kummist
meije henda peame pohhastama; fest
et ne kurja patlikko himmu innimisse
henge ärrärifwa, kif hääd kombid tem-
ma sissen ärrä häetawa, nink tedda
keelwa, henda ökwalisise nink wa söa-
mega Jesuselle Kristuselle ärräanda,
nink oesa sada temma tötteliklust üh-
hendamisfest.

Sensamman mötten üttel Jesus

omille Jüngrille Matt. r. 16. pät. w. 6. 12.
 Raege nink hoidke henda neide
 Wariseerde. nink Sadduzeerde
 juretusse eest; nink kui Jesus
 neile sedda olli ärrâselletanu,
 sis moistsiwa nemma, et tem-
 ma es olle mitte ättelnu, et
 nemma henda piddiwa hoidma
 leiwa juretusse eest; enge nei-
 de Wariseerde nink Sadduzeer-
 de oppusse eest.

Sensamman mötten mannits ka
 Apostel Pawel Kalatri rahwast, et
 nemma henda peäs hoidma neide eest,
 kumma foggodust keelnu töttet kuul-
 mast, kirjoten Kalatrile rom. 5 pät. 9
 wersin: Weidi juretust teep ter-
 wet taignet hapnes.

Sedda samma tabhap ka se Apos.

tel Pawel oppetada, kui temma He-
brealistille r. pät. 12, wers. 15. kir-
jotap: Nink kajege, et keäke
Jummala armust ei jä: et mõn-
ni mõrro ülleskäsawaja juur es-
situst ei sada, nink se läbbi
mitto ei pürreteta.

Perrämötlemisess.

Jesus Kristus om meije Pas-
ja Woon. Kui meije sedda kallist päwa
pühhendame, kumb meile sedda Wol-
must meelde algatap, kumba meije lun-
nastaja om wõtnu Surma üle nink pat-
tu üle, sis ei olle sedda pühendamist
meile ristirahwale mitte ennamb üttes-
fojos ehk een tähhendamisess, kellega
meile teggemist om, engo temma om

se täüdetu ossi essi, kumb meije usku
nink möttid üllendap.

Meije pühhendame se Jummal
woona mälletust, kumb kii ilma
pattu om kandur, nink omma
werd om ärrawallanu pattu an-
disandmisses risti pu paäl;
kumba Jummal meije eest pat-
tu ohwris om tennu, et meije
saassen temma sissen õigusses;
nink käse ärräleppitamine
om meije pattu eest, ent ei üt-
sinda meije, enge ka foggona
ilma pattu eest. 2 Kor. 5, 21.
1 Jon. 2, 2. Kä meije pattu
perräst om ärräantu, nink mei-
je õigusse perräst üllesärrä-
tetu. Rom. 14, 25.

Kä om tennu, et meije pattu sulla-

susfest wõime ärräpästetus, ninf Jum-
mala laste auwustusse wabbausse sisse
sada; få meid hukkapannemisfest, ar-
mo samisse pole, ninf surma peljus-
fest, iggawetse ello lotusse pole om tõst-
nu, mistest meile üts finnitus om mei-
je Dnisteggija ülestõsfemisse läbbi sur-
mast.

Ent fuitao peame meije särätsid
suuri häteggemissid pühhendama? Se
eddimänne assi, kumba meije Dnis-
teggija meist küsrip, om: et ütteke ju-
retust meije sõame sissen ei pea ennamb
jäma.

Kui temma henda essi meije eest
pattu ohwris ärräand, sis olli temma
pühha heng ennege täütetu heldusse
ninf armoga surmlikuide wasta, ninf
halle melega waiste pattatside wasta,

ninſ halleſtusſega neide waſta, kumma
 tedda riſti päle poſiwa, et temma neide
 eeſt pallel; ſeman and temma omma
 tahtmiſt kohhalt ninſ koggona omma Es-
 ſa tahtmiſſelle ärrä, pallelden: ärräſünd-
 ko minno tahtminne, enge ſinno; tem-
 ma ſalgas henda eſſi ärrä, ke, kui täl
 olles woinu römu olla, riſti om kanna-
 tanu, ninſ es panne ſedda häppe miſ-
 ſiſſike; ninſ ſige man näüt temma ütte
 immetaolikko allahaitmiſt ninſ ütte ſön-
 narwotliko meelt.

Ärge tulgem ſeperräſt kunnage ſe
 pühha paſja pühhendamiſſe man töiſte
 ſöame luu. ninſ möttega kui Kriſtuſſel
 Jeſuſſel ka olli. Ärge tulgem temma
 armo appiheikama ninſ weel henne ſiſ-
 ſen mörrouſt piddama welliſte waſta,
 ehk ſe tahtmiſſega, ikkes eddeſi min-

nema pattun. Hoidkem henda temma kassu wasta tetta, kui temma ütlep: Matteusse ram: V pät: w. 23. 24. Seperräst kui sinna omma andet altri päle toot nink sääl tullep sinno meelde, et sinno wellet weel ninkisuggust sinno wasta om: Sis jätta sinna omma andet altri ette, nink minne nink leppi enne ärrä omma wellega, nink tulle sis, nink to omma andet. — Sis astkem mannu töisitse sõamega ussu tawweussen, nink ärräziugutu sõamega kurjast süddame teedmisest. Hebreal. ram. pät. 10, w. 22.

Ristiinnimisse! Olgem õige nink kawwalusfeta essi henda wasta. Kuis

se tullep, et meije palwusfid sel Isfal
 taiwan wastawörlikko nink kuultu ei olle,
 nink saggedaste säräse palwusse, kum-
 be meije figest säamest Jummalala pole
 olleme piddanu? Se tullep sest, et weel
 pattu juretus meije Söamen om: meije
 ei olle weel mitte nisuggutse Omratsi-
 de, omme Welliste, omma lähhembra,
 omme Wannambide, omme Oppetajide
 nink Waiste wasta, kui meije tahhame
 nink palleme, et meije taiwane Esfa
 meije wasta peap ollema. Se hilja-
 meel om ennege meije huulde pääle,
 ent mörrous ommin möttin nink söamen:
 se perräst ei jowwa meije palwus mitte
 taiwa pole ülles minna; temma tullep
 taggasi, kui üts rojane kirre, nink saap
 taggasi ajetus ma wasta pühha Waimo
 tuulest, kã middäge ei lasse läbbi tükki,

fui sedda, mes pohhas nink armas om
sen puhtan kottussen.

Ent kui selle julgele pattatselle, äs-
siärrälikkult temma mörrousse nink il-
marmoto mötte perräst lähhemba nink
welliste wasta, oiget pasja ei olle, ei
ka õnsalikko osfawõtmist se woona sur-
ma ärräteenimissest, ei ka nisuggust
palwust, kumb sel Issal taiwan wasta
wõtlik nink kuultus om; sis woip se was-
ta se usklik nink pühhast waimust ajetu
ristiinniminne, kã armun Käüp, nida
kui Kristus meid om armastanu, nink
temma armo - kãsku täüdap, se woip
henda ommale taiwalisfelle Esfale nink
Dnisteggijalle eggal ajal nink figen
saisussen omma palwussega lähhünedä.
Sarätselle ristiinnimisfelle, kelle usk
iks armoläbbi teggija om, om eggäüts

päiw üts pühha päiw, üts pasja Püh-
 ha, kumman temma ossa wöttap omma
 Önnisteggija Surma nink temma ülles-
 tösfemisfe suggust, minf läbbi päiwäst
 päiwani wastfid armo tundmissi nink hä
 ligutamissi temma henge sissen kallatas
 nink soetetas; üts särâne ristiiinniminne
 waidlep figest jowust Jesusse saarnat-
 ses sada nink temma jälgi perrä käwwa;
 temma saap ka ausas löitus sama, tai-
 watte tulla nink neide mitto tuhhat kord
 tuhhat tuhhat önsalikko Waimu nink
 önsa ärrawallitse tuidega laulda: **Se**
Woon, kumb om ärrätappetu,
 om auwus wötma wäkke, nink
 rikkust, nink tarkust, nink kan-
 gust, nink auwo, nink fittust,
 nink tenno. **Zani awwald. ram.**
 5 päit. wers. 12.

Oh! Jesus, rikku fik pattu ju-
retust meije hengest ärrå; pohhasta
meid, et meije same puhtas, ni kui
sinna. Eggakörd, kui meije tahhame
henda omma palwusfega sinno pole läh-
hünedä nink sinno surma kulutada, sis
tulgo meile meelde sedda mannisust
sinno Sönnast: Eweestr. r. 4, 31, 32.
Rik mörrous, nink kurri meel,
nink wihha, nink hõlli, nink
teotamine, olgo kawwen tei-
je mant, fige kurjusfega. Ent
olge tõine tõise wasta sõbbra-
likko, sõamelikko, nink andke
tõine tõisele andis, nida kui
ka Jummal Kristussen teile
om andis andnu.

Kolosrile ram. 3 pät. 12. w.

Sis wõtke nüüd henne pä-

te, kui Jummal aarrawallitse-
tu pühha nink arma, söamelik-
ko hallestust, heldust, madda-
lust, tassauust, pikkameeld: Sal-
lige tõine tõist, nink andke tõi-
ne tõisele andis, kui kelleke
tõise wasta om kaibust: Dtsse
kui ka Kristus teile om andis-
andnu, nida ka teije. Ent pä-
le se wõtke henne päle armas-
tamist kumb om tawweusse keü-
dus.

Ristiinnimisse! Sedda ennamb
üts kurri meel nink wihha nink teota-
minne innimissen ellap nink wallitsep,
sedda ennamb om temma kääntu, tõe-
melega kurja tetta; se wasta, sedda en-
namb üts waidleminne Digusse nink
tõtte tundmisse perrä temma heng

täüdap, sedda ennamb saap temma ka
kaema fik tetta, mes üttel õigel risti-
innimisselle sünnis tetta, nink se õige
tarkusse perrä, kumb Jesusen Kris-
tusen nink temma tundmissen ärräpe-
detu om, himmustama. Armastage-
gem tedda, tä meid om eesmält
armastanu, surmani ja risti
surmani; Armastagem ka õigede om-
ma lähembat, nink wellitsid, nink tek-
kem õigele hääd. Armastagem fik, mes
meid Jesusse oppusse perrä ausas teep,
ütskõrd sedda pasja pühha piddada
taiwarikkusen.

J e s u s K r i s t u s
 S e ü l l e s t ö s s e m i n n e .

Jaan. ram. XI, w. 25. Min-
 na olle üllestösseminne.

Junnimine om kolu ma pääl, ees-
 mält se pühhäendusse polest, pattu per-
 rast, kumb temma sissen om; tõiselt se
 ello polest armustussen, temma murd-
 likko kõhheto nink ärrähäetamisess ärrä-
 wannotu ihho polest. Jesus Kristus
 ärrätap meid ülles möllemba polest; ent
 meije ärrätamine elloparrandamisess
 peap eenkäüma, et meije sest tõisest
 üllestössemisest woime osalikkus sada,
 sest et meije muido ei jowwa se auwo
 pole tulla, kui ennege se läbbi, et meije

temma waimoga ütte sünnime. Sest
temma om kige õige ello lätte nink
Saatia. Kuulgem omma Dnisteggij-
jat siin essi.

Töttelikkult, töttelikkult
minna üttele teile, ke minno sõn-
na kulep, nink ussup sedda, ke
minno om lähhätanu, sel om
iggawenne ello. Nink temma
ei tulle kohtute, enge om sur-
mast läbbi tulnu ello sisse.
Jani 5, 24. Se õigus iggawetses el-
los om üttele särätselle jo ärrätenitetu,
fest et temma sedda armo leppingut
om wasta wõtnu nink henda temmale
om ärräandnu, sega, et temma omma
Dnisteggija õususse sõnna kulep, nink
omma ellopiddamist temma alla heitap.
Töttelikkult, töttelikkult min-

na ütse teile, et se tund tulley,
 nink om jo nüüd, et koolja sa-
 ma Jummalaja poja hääld kuul-
 ma: nink kumma sedda kuulwa,
 ne sawa ellama. Jani 5, 25. Ja
 wist om se aig jotulnu; sest kes wöip
 sedda suurt pattatside hulka ärrä arwa-
 ta, kea Jummalaja poja hääld omma
 kuulnu, sedda armo oppusse hääld,
 kumb tigen paikun tekkip nink ni mitto
 pattatsid jo om umbrekäändnu nink par-
 randanu nink ello pole saatnu?

Mes se ihho ülles ärrätamist put-
 tup, sis ei olle weel mitte temma tund
 tulnu. Ent temma saap ka tullesma,
 se tund, kummal kük, nink ei
 mitte ütfinda mõnne, enge kük, kum-
 ma haudusissen omma, sawa
 temma hääld kuulma: nink kum-

ma hääd omma tennu, ne sawa ette tullemä ello ülestõsemis-
ses. Urte ärräselletetu üllekattetu ih-
hoga, se Dantsteggija ärräselletetu ihho
saarnane, sawa nemma muud kui ello,
terwust, tuggeust, rahho nink auwo
tundma.

Ent kea kurja omma ten-
nu, ne sawa ettetullemä sun-
dusse ülestõsemisess. Jani
5, 28. 29. Neidesinnaste ihho saap en-
nege seperräst ilmsurmlik ollema, neile
neide lihhalikko himmo nink omma ih-
ho nink temma lutiikmisse kurja pruuk-
mist, minnaga nemma sensinnatsen ellon
omma patnu, lastma nuhtlusess tutta.
— Ni kui se wilja iddo, kumbama sis-
sen pantas, allustap, henda wallaliste
laotada nink omma kõrt püsti ajada,

nink järgi möda õtse kui üllestõsrap,
 nink ennege põimo ajal täwweste wal-
 mis saap: nidade odap se tõisi innimis-
 se ihho eesmätses otfast, kumb nüüd
 ärrapedetu om sesinnatse maitse koorra
 ehk kätte alla, et temma omma ello jär-
 gi möda awwaldas, se päle, et se sam-
 ma tef surma läbbi ärrahäetetus saap.
 — Sis allustap temmaga to samma
 wastne ello, selle were wõtminne saap
 käs waten eddest minnema, senni mani,
 kui se ilma ots saap tullesma, senni ma-
 ni, kun se Issand, kui temma ütte
 wastset taiwast nink ütte wastset maad
 saap loma, neile ülles ärrätetuille keh-
 hile fedda koggona wäe nink ello täw-
 weust saap andma, kumb neile tarbis
 saap tullesma.

Kui Jesus Tabori mäe päle ärrä-

fellätetus saije, es temma sis näüt om-
 me Jüngride, Petri, Jäni nink Jak-
 kapi een, üttes üris omma ärräselletetu
 ihho, kumb tosamma lihha nink werre
 kätte alla ärräpedetu olli, kellega temma
 henda kui se innimisse pöig olli katnu?
 Es nemma näijewa temma kërwal Mo-
 sest nink Eliast ehhitetu raiwalikkuide
 ihhudega? Utgatagem hennele ka meel-
 de, mes laatsarussest kui temma ärä-
 koli luk. ram. 16, 19. 31. om kirjo-
 tetu: et tedda kanneti Englisi Abraha-
 mi uskã, es möllemba olliwa nättawa
 selle õnnetole, se pörgosüwiussest neid
 appiheikas? —

Ent ennege meijega peawa
 kiki pühhä õnsusse täwweust
 kätte sama. (Mesinnatse nink meije
 piddime wimate täwweelikko õnnistusse.

pole joudma. Nemma ei mitte ilma
 meijeta, nink meije ei mitte ilma nei-
 deta. Hebr. XI, 40.) Kui kiti, se
 fige kõrgemba tarkusse perrä, sawa se
 säetu hinna pole tullemä; Sest eg-
 gaüts saap üllesärrätetus sa-
 ma omman kõrran. Esik Kris-
 tus, perrästne, kumma Kris-
 tusse perräst omma, temma tul-
 lemisen. Perräst tullep ots,
 kui temma rikkust saap ärrä-
 andma Jummalale nink Issa-
 le: kui temma saap löppetä-
 ma kif wallitsust, nink kif woi-
 must nink wäkke. Sest tem-
 ma peap wallitsema, seni kui
 temma kif wainlaisi temma
 jalgu alla pannep. Wimane
 wainlanne, se löppetetas, om-

surm. 1. Kor. 15, w. 23—25. —
 Surm nink fik wainw nink willitsus,
 mes sest hukkapannemissest tullep, saap
 ni kawwa jäma, senni kui pat, se fur-
 ri wainlanne innimisse wasta, saap
 ärräwäärtus nink ärräräffotus sama,
 neide pattaside ümbre kaändmisse läb-
 bi pühendamisse pole.

Kui inniminne es olles pattu ten-
 nu, sis es olles temma ei iggawel sur-
 ma tundnu: mitto tuhhanda abbi riis-
 ta temma wasta, ni kui les suggu,
 kumma ello puust tulliwä, ollesse fik,
 mes temma lömüst tullep; woinu ärrä-
 piddada nink ärräristutada, nidade
 et figega säräne luggu: olles olnu, ni
 kui Enocha nink Eliaga.

Ent Jummalä heldus walmistap

meije ümbrekaändmist se õige ello pole; sedda samma meije ihho ümbremudutamist saap ka Jesussest Kristussest jällesündmisses (Matt. 19, w. 28) nink Apostle Petrist Kostutamisse ajas essanda palgest kutsutus. (Apostl. tegg. ram. 3, w. 19 — 21). Nink sesamma Jesus, kelle läbbi meije olleme lotu nink üllespedu, saap meid ello pole kutsma. Temma saap meile lastma üttele temma perrä: Minna olli kolu, nink näise, minna olle ellaw iggawest iggawetsees ajas. Jani aww. ram. 1, 18.

Perrämötlemisess:

Mötlegem hämele nink römuga

Jeesusse Sönnä perrä: Minna olle
 üllestösfeminne; kii algatako sed-
 da meile meelde. Se tulli, kumb om
 ärräpedetu neide kige kōwembaste keh-
 hade sissen, kummist temna wahhelt
 läbbi ärräpessē; ne waglakesse, kumbe
 enne nättas, tolmo sissen romaten and-
 wa omma ümbremutudamisse perräst,
 neid mitma sūggutsid liblikuide kārwid
 nätta; ne puu, kumbe känd talwe sur-
 ma wasta omma tappelnu, katwa hen-
 da kāmōājal ütte wastse reiwaga; se
 kallis pūhha päiw, kumb om säetu ig-
 gawetses mälletusfess ni häste meije
 Önnisteggija üllestösfemisfess, kui ka
 meije omma üllestösfemisse kindmaus-
 ses: kui paljo asja tökkitas meije silmi
 een, kea meid se rōmolikko oppusse pole
 juhharawa ninf saatwa.

Minna olle üllestõssemin-
 ne; minna olle se, ke teije allan-
 dikko ihho saap ärrämudama,
 et temma minno ärräselletetu
 ihho arwolisses saas. Wilipp. r.
 3, 21. Mes om temma, se surmlik ihho,
 fige temma paiste, temma illo nink tem-
 ma tuggewussega, kumma tedda ei woi
 ärräkeelda, hallo nink hawwa saakis
 sada. Jätke mahha, henda petta!
 Jätke mahha wäärjummala orjüst se
 mulla tüftiga ajada, ke ennege ürris
 aijas ellaw om. Jätke mahha, temma
 perräst laisa olla, se sissen, mes teile
 sünnis tetta. Nink teije, kumbe üt-
 lippe nink häddalinne nink wiggalinne
 ihho mahha litsup, ärge heitke mitte
 omma meest ärrä, enge wöttke sedda lo-

tust waggausega finni: Minna olle
 üllestõs seminne!

Oh Jesus wõtta meije üllestõsfe-
 mist jo sensinnatsen ellon allustada, se
 melewastseuse nink parrandamisese läb-
 bi; tõmba meid pattu hawwast wälja;
 te meid wabbas sest armust essi henda
 wasta, kumb sedda armo Jummal
 wasta, ärräsurmap; lasse sinno ellawäs
 teggijat waimo meije sisen ellaman olla.
 Anna meije hengille, kumma ni nõrgo
 nink ni ilmfindlikko omma, sedda ar-
 mo nink tõemeele wätkikalda neide hen-
 ge sisen, kummille weel särätse maitse
 nink roppo mõtte omma, ütte melehääd
 waimolikkuiust nink jummalikkuiust asjust.
 Oh et ne henge, kumma omme alwa
 himmude perräst, henda essi ni põlg-

likkus tema, ommast pattu unnest tah-
 hase henda laske üllesarratada, nink
 et nemma wöttasse jouda se auwo pole,
 kumb innimiselle olli, kui temma Jum-
 mala palget henne päle kand nink Jum-
 mala latseusse auwo pole, waidelden,
 omma taiwalikko kustmisse wäärt sada.
 Et ka ne henge, kumma willitsusse
 koorma alla heitetu omma nink figel hä
 ilmlikkul römole nink rahhole, mes se-
 finnane ello tõiselle annap, maitsa, om-
 ma ärrakoolnu, sinno römolikko sõnna
 läbbi kostotetus, sinno kallilotussega
 täudetus nink sinno armo ande neide
 päle puistetust saasse, nink se läbbi rō-
 motundmiselle üllestõssese. —

Oh figewäggenenne Dnisteggija,
 neide surmilikuide lunnastaja! Neela

surma ärrä, wäära ülle hawa, häeta
 pattu ärrä. Es minna sis ka sa omman
 wiimsen tunnin, kess surma häddan,
 kun surma hirm minno ümbre harap,
 nink pörg omma wiimses tuggewust saap
 pruufma, et minna omma meelt peäs
 ärrä heitma, minno kiusada nink ärrä-
 wäärdä; sis, kun minno Ommatse nink
 söbbrä wesfitse filmäga minno ümbre
 sawa ollema nink neide puhkamise
 minno söamette sawa minnema, kun
 üts kattesuggune eenpodaw tek minnust
 fedda kajemist sesinnatse ilma päle saap
 ärräwötma nink ütten ka fedda lotust,
 ärräpästetus sada, nink minnose kike
 hirmolikkumba pimmedusse sisse saap
 heitma — es minna sis sa köhtama, oh
 hallestaja Pästja, tunda, et sinna
 minno man ollet nink sinno kuulma,

üttelten: Minna olle üllestõs-
feminne? — Ja, Issand Jesus!
saasse sinno hää! se wiinne ollema,
kumba minna omman wäljaminnefin
siist ilmast saasse kuulma! ent sinno
armo, andisandmisse, rahho, ärräpäst-
misse nink õnnistusse hää!

Nink näse, sinna ütlet mulle jo
sest ajast: Minna olle sinnole
fedda woimust andnu: se per-
räst olle kindma nink liikmat-
ta, nink ikkes täwelinne
Issanda tõõn, sest et sinna ti-
jat, et sinno tõ minnon tühhi
ei olle. 1. Kor. 15, 57. 58.

